

[Socialministeren.]

Den Ordning fastholdt man under skiftende Regeringer gennem de første 20 Aar, den Ordning fastholdt Indenrigsminister Krag i 1927, da han i Februar Maaned fremsatte sit Forslag til Revision af Arbejdsløshedslovgivningen. Det var under Forhandlingerne i Folketingets Udvalg — ikke fra Venstres Side, men fra anden Side i dette høje Ting —, at man fik indført den Bestemmelse, som gav Adgang til, at man kunde oprette Kasser af Medlemmer, der tilhørte forskellige Fag.

Hvilken Baggrund havde man nu dengang for at gennemføre denne Bestemmelse, der gik paa tværs af de Bestemmelser, der i øvrigt har været gældende for dansk Arbejdsløshedsforsikring gennem de mange Aar, der er gaaet siden 1907? Stod der dengang en mægtig Arbejdsløshedskasse uden for de fagligt begrænsede Arbejdsløshedskasser — lad os blot sige paa en 5 000—6 000 Mand —, som sagde: Vi er sluttet sammen fra forskellige Fag og har i saa og saa mange Aar opretholdt en selvstændig Forsikring, og den ønsker vi under en eller anden Form faar Statsanerkendelse og dermed Mulighed for at faa Statstilskud? Nej, saadan var det ikke. Det varede fra 1927 om Foraaret, da Arbejdsløshedsloven blev vedtaget med denne ganske urimelige Bestemmelse, til 1. Januar 1929, inden man havde faaet samlet 294 Mand sammen, som man kunde begynde denne Virksomhed med. Det har, som det ærede Medlem Hr. Rager meget rigtigt bemærkede, vist sig at være en Fiasko, men hvor længe vil det vare, hvis den faar Lov til at bestaa?

Enten maa man anerkende den Ordning, der faktisk blev truffet i 1907, hvorefter Kasserne skulde opbygges fagligt og Fagene garantere alle deres Medlemmers Forpligtelse for derved at faa alle de gode Betalere med ind i Forsikringen, eller ogsaa maa man en skønne Dag løse Baandene, give dem, der har Mulighed for at blive fri for Arbejdsløshed, Adgang til at gaa over i en saadan Kasse og derved skabe et arbejdsløshedskassemæssigt Skattely, som vil være fuldkommen ødelæggende for al Arbejdsløshedsforsikring.

Dertil kommer, at det ikke er saaledes, at denne Kasse saadan helt uden videre lader de Medlemmer, der staar i andre Arbejdsløshedskasser, i Fred rundt paa Arbejdspladserne. Der er forebragt mig adskillige Udtalelser om, at der, hvor man har et Flertal af Medlemmer af denne Kasse, lægger man ikke alene et meget voldsomt Tryk, men ved Hjælp af de paagældende

Arbejdsgivere ligefrem Tvang paa Arbejderne i andre Arbejdsløshedskasser for at faa dem over til sig.

Og der er ikke et Menneske, der tør staa op og paastaa, at det i Dag er en kristelig Arbejdsløshedskasse; det vilde være en mere end dristig Paastand at fremsætte i Dag, og den er jeg ganske sikker paa, at ikke mindst Arbejdsdirektøren vilde være i Stand til at affive.

Her er altsaa ikke Tale om en Arbejdsløshedskasse af en saadan særlig Art, at der er nogen som helst Grund til at opretholde dens Eksistens mere. Den blev oprettet ved, at man tvang Venstres Indenrigsminister i 1927 til at gaa med dertil. Det var en Voldshandling mod alle de Hundrettusinder af arbejdsløshedskasseforsikrede Arbejdere, som obligatorisk var med ind under Forsikringen gennem de 20 Aar, der var gaaet forud.

Den Fejl, man begik dengang, skal nu retableres, det er det hele, der sker, og hvis man vil kalde det for en Voldshandling, at man forhindrer denne Kasse i fortsat at eksistere med Statsanerkendelse, saa var det i langt højere Grad en Voldshandling, man begik i 1927. Det var i Strid med alle de 20 forudgaaende Aars Forudsætninger at skabe Betingelser for Opretelsen af en Kasse, som der overhovedet ikke var nogen Eksistensberettigelse for her i Landet.

Jeg vil saa gerne sige til det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen, der havde saa ondt af Arbejdsgiverne, at jeg tror ikke, man kan paastaa, at Arbejdsgiverne her i Landet bliver særlig haardt behandlet med Hensyn til Bidrag til den sociale Lovgivning. Naar jeg ser bort fra de Forhøjelser, der her finder Sted, saa er Arbejdsgivernes Bidrag noget mindre i Dag, end det var i 1928—29. Prøv at undersøge, Hr. Boeck-Hansen, hvorledes det staar til med de forsikredes Bidrag.

Formanden: Man maa ikke tale direkte til tilstedeværende her i Salen. Der tales til Tinget.

Socialministeren (Ludvig Christensen): Jeg maa henstille til det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen at undersøge, hvorledes det staar til med Forøgelsen af de forsikredes Bidrag. Statens, Kommunernes og derigennem de almindelige Skatteyderes Bidrag, og naar man saa ser de Tal, der efterhaanden kommer frem fra Aktieskaber, som udbetaler meget store Udbytter i disse Aar, saa faar man ikke just Indtrykket af, at